

Bloqueig econòmic, ofec polític

Molts fronts oberts, però un únic conflicte principal. Amb el rerefons de la crisi. Amb el drama de la crisi per tots els racons. Enmig del desconcert per les incerteses i la falta d'expectatives. En un paisatge dalinià d'exhibició escatològica de vísceres d'un model econòmic espanyol que acumula àrees d'elevadíssima dependència, inviables i insostenibles. I va el catalanisme sobiranista i aixeca el dit. I fa com si volgués obrir la boca per començar a dir una cosa. Però l'Estat i el seu govern –el que convoca rodes de premsa sense preguntes– no volen atendre reivindicacions democràtiques d'antigues regions vençudes. I imposen el conflicte. No negocien recursos i només accepten rendicions incondicionals. Per a l'Estat, guanyar qualsevol conflicte és una prioritat absoluta.

El setembre passat, el catalanisme va ensenyar el guant. Però abans no hagués decidit en consulta democràtica si el llançava, l'Estat s'ha avançat, n'ha dit quatre de gruixudes i ancestrals, ha triat les armes i, sense apartar el dit del gallet, ha començat a comptar les passes. Ens han reptat a un duel. I no és un duel simbòlic ni a primera sang. Voler parlar obertament del nostre futur, per convertir l'ocasió en el principi d'una llarga amistat entre veïns, es veu que atempta violentament contra la seva gallardia. Que nosaltres gosem voler ser *nosaltres* els ofèn profundament.

El catalanisme voldria que tot fos més suau i confortable. Pateix per si, en un context de tensió creixent, la por de molts sectors li fa disminuir els suports. Però no pot triar la mena de confrontació. L'Estat ja ho ha fet, exhibint força i experiència. Quan li ha calgut, encara que fos en últim terme, és en

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

el terreny de la violència on l'Estat sempre s'ha acabat imposant. Una violència que pot prendre formes tan efectives com el bloqueig econòmic, la instrumentalització de la llei i alguns òrgans judicials, o la intoxicació informativa orquestrada amb l'acció combinada dels serveis d'intel·ligència i els mitjans afins. El catalanisme sobiranista va provocar un canvi d'escenari polític, però no ha estat en condicions de determinar les característiques de l'escenari nou. No s'ha produït un trencament del marc econòmic ni del marc jurídic. Per això, encara que l'Estat ha hagut d'acceptar l'obra nova a la cartelleria, ha mantingut la vella escenografia, radicalitzant-la, reciclant vells materials que conservava per golfes i soterranis.

L'Estat controla la situació utilitzant l'economia com a palanca de pressió política sobre el govern català. I el Govern, sense recursos propis suficients, es veu forçat a negociar des d'una posició d'extrema feblesa. Per això, hi ha una dada més important que totes les al-

tres. Una dada i una data. ¿Quan trigarem a tenir operativa una agència tributària en condicions de poder recaptar tots els impostos? Quin dia estarem en situació de plantar cara en el terreny econòmic disposant dels recursos que generem? En aquesta legislatura hi ha temes molt importants que han de ser abordats i coses molt urgents a resoldre. Però cap és tan decisiva des del punt de vista de la confrontació entre l'Estat i la Generalitat; entre l'Estat i la voluntat catalana de pronunciar-se democràticament sobre el propi futur. No cal que el Govern ens avanci quin serà el dia precís que podrà trencar l'actual desequilibri de forces. N'hi hauria prou que ens convencés que la feina s'està fent; i que es fa bé i amb diligència.

Diàleg, sempre. Diàleg i negociació, sempre. No trairem el proverbial *pactisme català* mentre demanem empara legal per fer una consulta democràtica. Però no siguem ingenus. Ja no és temps ni hi ha marge per a gaire diàleg. Ja hi ha hagut diàleg. Segles i tones de diàleg. Ells asseguts a la trona; nosaltres al peu de l'escalinata amb posat reverent. Ara l'Estat ha decretat que el diàleg s'ha acabat. El seu setge econòmic no és per forçar el diàleg amb el catalanisme, sinó per sotmetre'l; per obtenir una victòria *definitiva*. Havíem diagnosticat que l'Estat estava sorprès i desconcertat. Que havia reaccionat malament davant l'esclat sobiranista del setembre. Que s'havia equivocat responnent com ho va fer, negant la viabilitat democràtica de les aspiracions catalanes i passant-nos la Constitució per la cara. Però és que la pressió econòmica venia de molt abans, la política depredadora i discriminadora venia de molt abans. Ara només ha quedat potenciada per la manifesta mala voluntat.

No hi ha res tan urgent per encarar la confrontació amb l'Estat com la plena construcció d'una agència tributària catalana